

Arrest

nr. 202 257 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een etnisch Albanese, afkomstig uit Gjakovë (Kosovo), en bent luidens uw verklaringen enkel in het bezit van het Kosovaars staatsburgerschap. Uw vader, I. I. (...), werd in juni 1999, kort na het einde van de Kosovaarse oorlog, samen met vijf andere familieleden ontvoerd. Later bleek dat hij, net als vier anderen, werd vermoord. Eén familielid bleef vermist. Uw vader en zijn familieleden werden ervan beschuldigd met de Serviërs te hebben samengewerkt. De autoriteiten in Kosovo onderzochten deze ontvoeringen op onvoldoende wijze. Na de oorlog werd jullie woning in Gjakovë in brand gestoken en

verliet u met uw broers en zussen Gjakovë en trokken jullie met jullie moeder, R. L. (...), naar Prizren. In 2003 liet zij jullie echter in de steek en kwamen jullie onder de hoede van jullie oom P. I. (...) (O.V. (...)). In 2005 getuigde jullie oom Mu. I. (...) voor het Joegoslaviëtribunaal in de zaak tegen de oud-president van Joegoslavië, Slobodan Milosevic, in het voordeel van Milosevic. Van toen af aan kregen u en uw broers en zussen veel problemen. Er werden stenen naar jullie woning gegooid en op school werden jullie continu lastig gevallen en beledigd. Uw oudere broers die werk wilden zoeken, kregen door de reputatie van de familie I. (...) geen kansen. Op 28 mei 2012 ging u alleen naar Prishtinë om inkopen te doen toen u door enkele mannen in een auto werd gesleurd. De mannen reden met u naar een hotel in Gjilan. Onderweg verweten uw ontvoerders u dat u de nicht was van Mu. I. (...) en slingerden ze u allerlei Servische namen naar het hoofd. U werd ook verplicht om Servische liedjes te zingen. In Gjilan werd u twee dagen opgesloten in een hotelkamer. U werd gedrogeerd en meerdere malen verkracht. Na de derde dag werd u naar een bos gebracht in Gjilan, waar u ook in een kamer werd vastgehouden. Er voegden zich nog twee mannen bij het gezelschap. U hoorde uw ontvoerders zeggen dat ze u naar Belgrado (Servië) zouden brengen om u daar als prostituee te verkopen voor 2000 euro. U werd door een zekere X. (...) met de wagen naar Belgrado gebracht. Onderweg zag u politieagenten staan en slaagde u erin om uit de wagen te springen. X. (...) werd nog diezelfde dag opgepakt en via hem konden ook de andere vier ontvoerders gearresteerd worden. Ze werden in voorhechtenis geplaatst. Uzelf werd opgenomen in het ziekenhuis, eerst enkele dagen in Gjilan en dan enkele dagen in Prishtinë. Vervolgens werd u naar een aangepast centrum voor slachtoffers in Prishtinë gebracht, waar u een psycholoog zag en tabletten kreeg. Na uw opname keerde u terug bij uw broers en zussen in Prizren. Een week na de arrestatie van uw belagers in juni 2012 kwamen een aantal personen langs die ermee dreigden jullie te zullen doden indien u uw klacht niet zou intrekken. Via de post kreeg u een uitnodiging om naar de rechtbank te gaan voor de zaak tegen uw ontvoerders. De dag van de zitting werd u opgehaald door politieagenten. U was erg bang en huilde, maar u werd er door de agenten van overtuigd om toch te gaan en uw verklaring af te leggen. Twee weken later moest u terug naar de rechtbank. Daar zag u familieleden van de ontvoerders die u uitscholden. Er zou nog een derde zitting volgen. Na de tweede zitting werd uw broer Me. (...) (O.V. (...)) op straat aangevallen en op zijn hoofd geslagen met een revolver. Uit angst wilde u niet meer naar de derde zitting gaan. U en uw broers en zussen, met uitzondering van uw gehuwde zus V. (...), besloten Kosovo te verlaten. Medio 2013 vertrok u samen met uw broers A. (...), Me. (...), H. (...) en R. (...) (O.V. (...)), en uw zussen Mi. (...) (O.V. (...)) en Aj. (...) (O.V. (...)) met een combi van Kosovo naar Duitsland, waar jullie op 4 juli 2013 asiel aanvroegen. Jullie reisden op legale wijze met vervalste documenten. Jullie bleven ongeveer twee maanden in Duitsland tot jullie asielaanvraag werd afgewezen. Hierop verwittigden jullie jullie oom P. (...) die naar Duitsland kwam en jullie naar België bracht, waar u, Me. (...), R. (...), Mi. (...), Aj. (...) en P. (...) op 26 september 2013 asiel aanvroegen. Op internet lazen jullie dat uw belagers uiteindelijk niet naar de gevangenis moesten, maar enkel onder huisarrest werden geplaatst. In oktober 2013 reageerde u in België op een bericht dat u kreeg via facebook. Eenmaal u de camera had aangezet, merkte u dat het uw ontvoerder X. (...) was die tegen u sprak. Hij zei dat hij wist dat u in België was en dat u, eenmaal u naar Kosovo zou terugkomen, niet gemakkelijk van hen zou af geraken. Op 17 februari 2014 nam het Commissariaat-generaal inzake de asielaanvraag van jullie oom P. (...) een weigeringsbeslissing. Het hiertegen ingediende beroep werd op 26 mei 2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. In november 2015 verscheen er in de media een lijst met namen van mensen die tijdens de Kosovaarse oorlog deel uitmaakten van plaatselijke milities die samenwerkten met de Serviërs. Ook de namen van uw vader en andere familieleden staan op die lijst. Dit toont aan dat jullie nog altijd gevaar lopen. Op 4 mei 2016 besliste het Commissariaat-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 februari 2017 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd. U wenst niet meer naar Kosovo terug te keren uit vrees voor uw ontvoerders, maar ook voor mannen in de Balkan en vrouwenhandel in het algemeen. In Kosovo vreest u ook opnieuw problemen te zullen krijgen, doordat de media uw familie zwart blijven maken. Naar Servië kan u niet gaan omdat het uw land niet is, omdat u de taal niet spreekt, omdat de Serviërs niet van de Albanen houden en omdat er daar evenzeer vrouwenhandel plaatsvindt.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 9 juni 2009; een kopie van een internetartikel d.d. 17 augustus 2005 waaruit blijkt dat uw oom Mu. I. (...) in het proces van Slobodan Milosevic getuigde in het voordeel van Milosevic; twee internetartikelen waarin een lijst van collaborateurs vermeld staat, onder wie uw oom Mu. (...) en uw vader en nog andere familieleden; een kopie van twee documenten van het ICRC (International Committee of the Red Cross) te Skopje (Macedonië), één met de mededeling dat de zaak rond de verdwijning van uw oom M'. I. (...) gesloten is (d.d. 20 december 2006) en één met de mededeling dat de zaak rond de verdwijning van uw vader, I. I. (...), nog open is (d.d. 18 oktober 2007); een kopie van drie documenten van The Human Rights Advisory Panel (d.d. 9 juni 2012, 4 juli 2012 en 6

augustus 2014) waaruit blijkt dat uw oom Mu. I. (...) in december 2008 klacht instelde tegen UNMIK (tijdelijke administratie van de VN in Kosovo) op beschuldiging van het voeren van een gebrekkig onderzoek naar de verdwijningen van zijn broers en andere familieleden door het UCK (Kosovaars Bevrijdingsleger) in juni 1999 en dat het Panel tot de conclusie kwam dat het onderzoek inderdaad behept was met tekortkomingen, onder andere om de mogelijke daders te identificeren en te berechten, en meerdere aanbevelingen formuleerde, o.a. om de zaak alsnog adequaat te behandelen; een kopie van de akte van inbeschuldigingstelling in verband met uw ontvoering, uitgereikt in Gjilan op 30 juli 2012; kopieën van enkele medische attesten van uw broer Me. (...) waarin sprake is van een dubbele fractuur aan het zygoma (jukbeen), uitgereikt in Prizren in december 2012; een internetartikel uit Bota Sot d.d. 4 februari 2013 waarin vermeld staat dat uw ontvoerders onder huisarrest geplaatst zijn; een email d.d. 13 februari 2015 verstuurd door een medewerker van Fedasil met de mededeling dat uw psychologe drie weken verlof heeft; een email d.d. 20 februari 2015 van een medewerker van Fedasil waaruit blijkt dat u op 9 oktober 2013 in het opvangcentrum een klacht wilde indienen bij de politie n.a.v. een voorval dat u privé wilde houden, en waaruit blijkt dat mevrouw V. E. (...) nadien liet weten dat jullie bedreigingen hadden gekregen via facebook; afprints van de beginpagina van de facebookprofielen van drie van uw ontvoerders, F. A. (...), I. A. (...) en N. I. (...); een begeleidend schrijven van uw advocate bij voornoemde mails van 13 en 20 februari 2015 en voornoemde afprints van facebookprofielen, waarin ze er onder meer op wijst dat uw belagers, gezien de foto's op hun facebookprofiel die aantonen dat ze niet langer vastzitten, ofwel nooit veroordeeld werden of slechts tot een kleine straf werden veroordeeld en ze de werking van de Kosovaarse autoriteiten aldus in vraag stelt; een afprint van een online bericht van uw zus V. (...) d.d. 20 juni 2015 waarin ze verklaart dat ze contact heeft gezocht met de politie om informatie te verkrijgen, maar dat de politie zich slecht heeft gedragen tegen haar en dat u zelf uw adres maar moet geven als u informatie wil; een kopie van een psychologische bevinding met betrekking tot u voor de periode van januari 2014 tot november 2014 waarin wordt vermeld dat u lijdt aan PTSS, die gestabiliseerd is, en aan depressieve stemmingen, uitgereikt in Astene op 22 juni 2015; een kopie van een uittreksel over mensensmokkel uit een rapport van de Europese Commissie over Kosovo, d.d. 10 november 2015; een kopie van een verslag van de Dienst Spoedgevallen van het Sint-Augustinusziekenhuis van Wilrijk over de verwondingen die u opliep na een busongeval, d.d. 13 januari 2016; twee kopieën van attesten d.d. 22 januari 2016 waaruit blijkt dat uw broer R. (...) en uw zus Aj. (...) in de schooljaren 2004/2005 en 2005/2006 school liepen in Haziz Tola/Ibrahim Fehmiu te Prizren; een kopie van de Kosovaarse huwelijksakte van uw zus V. I. (...), uitgereikt op 29 januari 2016, en een kopie van een uittreksel uit het burgerlijk register aangaande uw zus V. (...), uitgereikt op 28 januari 2016 te Prizren, waarmee u wil aantonen dat uw zus V. (...) nog steeds in Kosovo woont. Voor de volledigheid kan er nog op gewezen worden dat uw broer R. (...) en zus Aj. (...) beiden in het bezit zijn van een kopie van hun Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt op respectievelijk 26 juni 2015 en 26 december 2012, en dat R. (...) kopies van nog twee extra internetartikelen neerlegde, met name van een artikel uit Bota Sot d.d. 24 juli 2000 waaruit blijkt dat uw familie in de media al sinds 2000 beschreven wordt als collaborateurs, en van een artikel van 11 juni 2011 dat, net als het artikel van 17 augustus 2005, aantoont dat uw oom Mu. I. (...) in het proces van Slobodan Milosevic getuigde in het voordeel van Milosevic. Uw advocate maakte bij haar verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 8 juni 2016 nog kopies over van twee andere schoolattesten voor R. (...) en Aj. (...), uitgereikt op 30 juni 2009, ter bevestiging dat ze in Prizren school liepen en in het schooljaar 2008/2009 daar hun lagere school voltooiden, alsook een kopie van een verklaring van een zekere S. V. (...), opgesteld op 16 mei 2016 te Prizren, waarin deze persoon verklaart dat jullie in de periode 2000-2002 in zijn huis in Prizren woonden (dit document wordt door jullie advocate in haar verzoekschrift van 8 juni 2016 op p. 7 verkeerdelijk een 'huurcontract' genoemd).

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde elementen en alle elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst wijst het Commissariaat-generaal erop dat het niet in twijfel trekt dat u, uw broer R. (...) en uw zus Aj. (...) het Kosovaars staatsburgerschap bezitten, dat leden van jullie familie een collaboratieverleden hebben, dat meerdere leden van jullie familie, onder wie jullie vader, hierom in 1999 ontvoerd en gedood werden, en dat u in Kosovo in mei 2012 het slachtoffer werd van een ontvoering waarbij seksueel geweld tegen u werd gebruikt.

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat jullie geenszins geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over jullie reële situatie en alle staatsburgerschappen, in het bijzonder over jullie band met Servië en Servisch staatsburgerschap.

Jullie verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal over Servië stroken immers geenszins met de verklaringen die jullie ten aanzien van de Duitse asielinstanties hebben afgelegd. Tegenover de Duitse asielinstanties verklaarden u, R. (...) en Me. (...) van 1999 tot 2005 in Servië te hebben gewoond en in december 2012 naar daar, op jullie oude adres (S. (...) 33 te Nis), te zijn teruggekeerd om dan van daar medio 2013 naar Duitsland te reizen. Uw broer Me. (...) verklaarde tegen de Duitse asielinstanties eveneens dat hij zich op 12 juni 2013 in Servië registreerde en legde zijn registratiebewijs neer. Jullie maakten tegenover de Duitse asielinstanties duidelijk dat jullie legaal met een Servisch paspoort naar Duitsland waren gereisd en gaven tegenover de Duitse asielinstanties aan over het Servisch staatsburgerschap te beschikken. Ten aanzien van het Commissariaat-generaal stelden jullie daarentegen doorheen jullie meerdere gehoren nooit in Servië te hebben gewoond en het Servisch staatsburgerschap niet te bezitten. De documenten waarmee jullie legaal naar Duitsland reisden waren valse documenten geregeld door jullie oom P. (...) en broer Me. (...), voorts wisten jullie hierover eigenlijk niets (CGVS I p. 10, 14; CGVS III p. 5, 7, 8; CGVS I R. (...) p. 4; CGVS III R. (...) p. 3, 4, 5, 6; CGVS II Aj. (...) p. 4, 5, 6, 7, 10).

Jullie rechtvaardiging voor deze tegenstrijdigheden, met name dat jullie oom P. (...) en broer Me. (...) alles, o.a. de valse (reis)documenten, regelden en dat jullie broer Me. (...) in Duitsland met opzet valselijk verklaard heeft in Servië gewoond te hebben om zo coherent te zijn met deze valse documenten uit angst anders opgepakt te worden door de Duitse autoriteiten en teruggestuurd te worden naar Kosovo (CGVS III p. 5, 8; CGVS III R. (...) p. 3; CGVS II Aj. (...) p. 6), overtuigt het Commissariaat-generaal hoegenaamd niet. U beweerde op het Commissariaat-generaal immers dat u op het ogenblik van uw reis naar en asielaanvraag in Duitsland niet op de hoogte was van deze documenten, dat u dit pas in België te weten kwam, dat u die documenten ook niet had en zelf niets neerlegde in Duitsland, en dat u in Duitsland enkel gezegd heeft van Kosovaarse nationaliteit te zijn (CGVS III p. 7, 8). Uw broer R. (...) legde gelijkaardige verklaringen af (CGVS III R. (...) p. 4). Deze verklaringen van u en R. (...) vinden evenwel geen enkele steun in de uittreksels uit jullie Duits asioldossier, waaruit duidelijk blijkt dat jullie in Duitsland – in tegenstelling tot de opmerking van jullie vertrouwenspersoon op 19 januari 2016 (CGVS II Aj. (...) p. 10) - wel degelijk zelf aangegeven hebben Servisch staatsburger te zijn, met periodes in Servië gewoond te hebben en Servische documenten in Berlijn afgegeven te hebben. Daarenboven mist uw huidige uitleg ook elke logica: dat uw broer Me. (...) in Duitsland met opzet valselijk beweerde zou hebben uit Servië te zijn gekomen, om zo coherent te zijn met de valse documenten die neergelegd werden, uit angst anders naar Kosovo teruggestuurd te worden, maar dat u dan tegelijkertijd in Duitsland geen dergelijke (Servische) documenten zou hebben neergelegd en enkel verklaard zou hebben Kosovaars staatsburger te zijn (CGVS III p. 8), raakt kant noch wal. Hierop gewezen bracht u vertaalproblemen in Duitsland te berde: de tolk zou alles uit zichzelf vertaald hebben (CGVS III p. 8). Dit betreft evenwel een blote bewering die geenszins geschraagd wordt door het Duitse asioldossier. Toen u er op het Commissariaat-generaal attent op gemaakt werd dat uit uw gehoor in Duitsland blijkt dat u het Servisch staatsburgerschap heeft, repliceerde u nog “dat u toen nog heel jong was, dat u niet van alles op de hoogte was en dat uw oom alles heeft neergelegd voor elk familielid” (CGVS III p. 9). Aangezien u toen al meer dan 20 was en u eerder duidelijk maakte dat uw oom er niet bij was op het moment van jullie asielaanvraag in Duitsland (CGVS I p. 9; CGVS III p. 3, 4, 5), houdt deze uitleg evenmin steek, wat uw ongeloofwaardigheid ter zake extra in de verf zet. Ook R. (...) en Aj. (...) wezen op hun jonge leeftijd en het feit dat zij niet over alles ingelicht werden (CGVS III R. (...) p. 4; CGVS II Aj. (...) p. 7, 8) als vergoelijkking voor de vastgestelde incoherenties. Echter, gezien er nog andere tegenstrijdigheden opduiken aangaande jullie reisweg naar Duitsland en de omstandigheden van het indienen van jullie asielaanvraag in Duitsland - waarbij het gaat om elementen waarvan redelijkerwijze verwacht kan worden dat ook R. (...) en Aj. (...) er eenduidige verklaringen kunnen over afleggen, ofschoon ze toen nog jong waren, doch toch reeds respectievelijk 17 en 16 jaar oud waren – volstaat hun uitleg evenmin om jullie ongeloofwaardigheid ter zake op te heffen. R. (...) beweerde namelijk dat jullie oom P. (...) jullie in Duitsland aan het opwachten was en als eerste met de personen gesproken heeft bij wie jullie in Berlijn jullie asielaanvraag indienden en documenten voor jullie liet zien (CGVS III R. (...) p. 4). U verklaarde daarentegen dat jullie zonder P. (...) jullie asielaanvraag indienden (CGVS I p. 9, CGVS III p. 5). U verklaarde nu eens dat jullie zonder oom P. (...) vertrokken uit Kosovo (CGVS I p. 9), dan weer dat jullie oom onderweg bij jullie was (CGVS III p. 4), om meteen daarna, bij confrontatie met uw verklaringen uit uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, uw verklaringen te wijzigen en te stellen dat jullie oom P. (...) een deel van de reis bij jullie bleef, maar vervolgens na een tweetal uur uitstapte (CGVS III p. 4, 5). Aj. (...) verklaarde tijdens haar gehoor d.d. 10 maart 2015 dat zij samen met de oom (P. (...)) en jullie met de wagen naar Duitsland is vertrokken (CGVS I Aj. (...), p. 5). Tijdens haar gehoor d.d. 19 januari 2016 verklaarde Aj. (...) dan weer dat P. (...) niet meereisde tot Duitsland, maar ervoor zorgde dat jullie in de combi instapten en jullie in Duitsland zou terugzien (CGVS II Aj. (...) II p. 8-9). Aj. (...) ontkende dat P. (...) een aantal uur zou hebben meegereisd (CGVS II Aj. (...) p. 9).

Gelet op de manifeste tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen in België en Duitsland, werd jullie gevraagd overtuigende bewijzen neer te leggen van het door jullie beweerde onafgebroken verblijf (1999-2013) in Kosovo (CGVS III p. 8; CGVS III R. (...) p. 5; CGVS II Aj. (...) p. 9). Dit deden jullie evenwel niet. Jullie brachten weliswaar diverse documenten aan waarmee jullie dit verblijf trachtten te staven, doch geen van deze documenten vermogt een (objectief) bewijs te leveren van een continu verblijf tussen 1999 en 2013. De vier schoolattesten met betrekking tot R. (...) en Aj. (...) maken duidelijk dat zij hun lagere school (klas I tot en met klas V) in Kosovo volgden van het schooljaar 2004/2005 tot het schooljaar 2008/2009 (documenten 14, 23 en 24 in de groene map). Dit lagere schoolparcours van R. (...) en Aj. (...) in Kosovo wordt niet betwist, integendeel, het versterkt nog de bevinding dat jullie niet de waarheid vertellen over jullie reële situatie, in het bijzonder over jullie link met Servië (verblijf, staatsburgerschap). Immers, de vaststelling dat R. (...) en Aj. (...) pas in 2004 de lagere school in Kosovo aanvingen, terwijl het lager onderwijs in Kosovo verplicht is en begint op de leeftijd van zes jaar en R. (...) al zes was in april 2002 en Aj. (...) in maart 2003, alsook de vaststelling dat beiden tezelfdertijd hun lager schoolparcours startten ofschoon ze in leeftijd een jaar verschillen, liggen duidelijk in het verlengde van jullie verklaringen in Duitsland, namelijk dat jullie tot medio jaren 2000 in Servië verbleven en pas dan terugkeerden naar Kosovo. Ofschoon R. (...) opperde dat hij met schooldocumenten van zijn oudere broers/zussen, onder wie u dus, zou kunnen bewijzen dat jullie steeds in Kosovo verbleven, legde hij dergelijke documenten niet neer (CGVS III R. (...) p. 4). Ook u – die stelde tot het zevende jaar naar school gegaan te zijn in Kosovo (CGVS I p. 7) – legde nooit een dergelijk bewijsstuk van uw schoolparcours (dat, gelet op uw leeftijd, in de eerste helft van de jaren 2000 zou hebben plaatsgevonden) in Kosovo neer. De kopie van de huwelijksakte en het uittreksel uit het burgerlijk register betreffende jullie zus V. (...) hebben enkel betrekking op V. (...), maar zeggen niets over de reële situatie van u, R. (...) en Aj. (...). De kopie van de verklaring van S. V. (...), waarin deze persoon verklaart dat jullie in de periode 2000-2002 in zijn huis in Prizren woonden, kan evenmin als objectief bewijsstuk van het door jullie beweerde onafgebroken verblijf in Kosovo in de periode 1999-2013 worden aanvaard. Een getuigenis van een derde, niet-officiële persoon bezit immers geen enkele objectieve bewijswaarde.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u, R. (...) en Aj. (...) manifest ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over jullie reële situatie en (alle) staatsburgerschap(en) en getracht hebben de Belgische asielinstanties intentioneel te misleiden. Op een asielzoeker rust nochtans de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit en nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Jullie hebben duidelijk niet voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Dat (kopie van) de paspoorten en het registratiebewijs van Me. (...) zich niet in het Duitse asieldossier bevinden (zie verzoekschrift advocate d.d. 8 juni 2016 p. 6) wijzigt op zich niets aan de diverse tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in jullie verklaringen, temeer jullie rechtvaardiging hiervoor geenszins aannemelijk is, zoals hierboven uitvoerig uiteengezet werd.

Gelet op alles wat voorafgaat, zal het Commissariaat-generaal jullie vrees voor vervolging of ernstige schade ten aanzien van zowel Kosovo als Servië beoordelen.

Voor wat betreft Kosovo kan vooreerst herhaald worden dat aan het collaboratieverleden van een aantal van uw familieleden, het lot van uw vader en vijf andere familieleden kort na het einde van de Kosovaarse oorlog, alsook aan uw ontvoering in mei 2012 niet wordt getwijfeld. Echter stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw verklaringen en die van uw familieleden aangaande diverse andere door jullie ondervonden problemen, luidens jullie ten gevolge van dit collaboratieverleden van de familie I. (...), alsook jullie verklaringen over het optreden van de Kosovaarse autoriteiten naar aanleiding van uw ontvoering van mei 2012 de nodige geloofwaardigheid ontberen.

Zo kan vooreerst geen enkel geloof gehecht worden aan de door jullie beweerde problemen voor uw ontvoering in mei 2012.

U beweerde dat jullie problemen vooral sedert 2005 begonnen en dat er o.a. stenen naar jullie huis gegooid werden (CGVS I p. 7, 11; CGVS II p. 3, 4). Ook R. (...) situeerde het begin van de problemen in 2005 en had het over dreigbrieven en een aantal keer dat de ramen en deuren van jullie woning kapot gemaakt werden (CGVS I R. (...) p. 7, 8, 10). Aj. (...) vertelde eveneens over dreigbrieven, dat het huis eens met stenen werd bekogeld, dat Albanezen jullie voortdurend kwamen lastigvallen door te komen kloppen en vernielingen aanbrachten aan het huis, zoals het breken van een venster, en dat dit alles gebeurde na 2005 (CGVS I Aj. (...) p. 3, 9, 14). Jullie oom P. (...), met wie jullie sedert 2003 samenwoonden, stelde evenwel dat het in de periode 2000-2007 zeer kalm was en dat jullie tot in 2007 geen problemen kenden. Erna begonnen jullie tal van dreigbrieven en anonieme dreigtelefoontjes te

ontvangen waarbij verwezen werd naar jullie familie (CGVS P. (...) p. 7, 12, 14, 15, 18). P. (...) repte met geen woord over stenen die gegooid werden noch over ramen en deuren die vernield werden. Hij bevestigde expliciet dat er naast de dreigbrieven, dreigtelefoons, uw ontvoering en de aanval op Me. (...), en dit sinds 2005, geen andere problemen waren voor anderen in de familie (CGVS P. (...) p. 17). Indien de verklaringen van u, R. (...) en Aj. (...) aangaande al jullie overige problemen waarachtig zouden zijn, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ook P. (...), met wie jullie sinds 2003 samenwoonden, deze problemen ter sprake zou hebben gebracht. Van de door jullie beweerde dreigbrieven brachten jullie overigens geen enkel begin van bewijs aan. P. (...) beweerde nochtans dat hij nog steeds een dreigbrief in zijn bezit had, maar noch hij, noch u of iemand anders van uw familieleden legde deze ooit neer.

Ook bij de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde problemen op school en de door jullie beweerde problemen van jullie broers en ooms bij het vinden van degelijk werk, en dit allemaal ten gevolge van jullie familienaam (CGVS I p. 7, 11; CGVS II p. 3, 4; CGVS III p. 9; CGVS I R. (...) p. 9, 10; CGVS II R. (...) p. 7; vragenlijst CGVS Aj. (...) ingevuld op de DVZ vraag 3.8; CGVS I Aj. (...) p. 5), dienen aanzienlijke kanttekeningen gemaakt te worden. Gezien de ongeloofwaardigheid van jullie onafgebroken verblijf in Kosovo van 1999 tot medio 2013 en de vaststelling dat u voor uzelf nooit een schooldocument heeft neergelegd dat uw schoolgang in Kosovo zou kunnen bevestigen (cf. supra) rijzen ernstige twijfels bij de door u beweerde schoolgang in Kosovo en bijgevolg ook bij de problemen die u daar dan zou hebben ervaren. R. (...) en Aj. (...) konden dan weer meerdere jaren – vooral na 2005, het jaar waarin luidens jullie verklaringen alles erger werd - naar school gaan in Kosovo, getuige daarvan de neergelegde schoolbewijzen, alsook hun verklaringen (CGVS II R. (...) p. 6; CGVS III R. (...) p. 3; CGVS I Aj. (...) p. 5, 11), wat het maar weinig aannemelijk maakt dat zij voortdurend met problemen zouden zijn geconfronteerd op school. Daarenboven repte jullie oom P. (...), die sedert 2003 voor jullie zorgde, met geen woord over de door jullie beweerde herhaaldelijke problemen op school ten gevolge waarvan R. (...) en Aj. (...) meermaals van school moesten veranderen. Integendeel, hij stelde, zoals hierboven reeds opgemerkt werd, dat het tot 2007 zeer kalm was en dat 'de kinderen zonder problemen naar school gingen' en meldde dergelijke schoolproblemen ook niet toen hem expliciet gevraagd werd naar problemen tussen 2005 en de dag van zijn gehoor in oktober 2013 (CGVS P. (...) p. 12, 14, 15). Dat het voor jullie broers en ooms niet mogelijk was om deftig werk te krijgen omdat de Kosovaren niets van jullie familie moesten weten en dat ze steeds problemen hadden zodra ze hun identiteit moesten geven (CGVS I p. 11; CGVS II p. 3; CGVS III p. 9; CGVS I R. (...) p. 10; CGVS I Aj. (...) p. 9), kan evenmin overtuigen. Immers, uit het facebookprofiel van jullie broer Me. (...) onder de naam 'M. I. (...)' (R. (...) verwees eveneens naar Me. (...) met de naam 'M. (...)' (CGVS III R. (...) p. 3)) blijkt, o.a. door foto's in uniform, dat hij in dienst trad bij de Kosovaarse politie.

Voorts missen jullie verklaringen over de door jullie beweerde problemen volgend op uw ontvoering in mei 2012 evenzeer de nodige geloofwaardigheid.

Zo beweerde uw oom P. (...) dat u tijdens uw verblijf in het ziekenhuis na uw ontvoering, ofschoon u in het ziekenhuis bewaking kreeg, toch opgezocht werd door een familielid van X. H. (...), de hoofddader, en met de dood bedreigd werd indien u uw verklaringen niet zou wijzigen. Hierop zou u de man gemeld hebben bij de politie (CGVS P. (...) p. 12-13). Uzelf ontkende weliswaar dat u in het ziekenhuis ongewenste bezoekers over de vloer gekregen zou hebben (CGVS I p. 15). Bij confrontatie beweerde u dat u uw oom verteld had dat u vaak de indruk had dat die personen naar uw kamer kwamen, maar dat dat enkel in uw gedachten, en niet in het echt, zo was (CGVS I p. 19), wat geenszins een afdoende verklaring biedt gelet op de details van P.'s (...) geheel anders klinkende verklaringen hierover (CGVS P. (...) p. 13). P. (...) gaf ook nog aan dat jullie na uw ontvoering ondergedoken leefden en dat enkel de politie wist waar jullie verbleven (CGVS P. (...) p. 15). U, R. (...) en Aj. (...) maakten nergens gewag van een ondergedoken leven na uw ontvoering. Integendeel, u verklaarde dat jullie na uw ontsnapping thuis door enkele personen verwant aan de daders met de dood bedreigd werden indien u uw klacht niet zou intrekken (CGVS I p. 12; CGVS III p. 6). Bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal situeerde u deze bedreiging een paar dagen voor de derde rechtszitting zou plaatsvinden (CGVS I p. 12); bij uw derde gehoor meende u dat dit plaatsvond een week na de arrestatie van de daders in juni 2012 (CGVS III p. 6). Tevens zijn jullie verklaringen over de aanval op jullie broer Me. (...) niet vrij van discrepanties. Zo beweerde P. (...) dat Me. (...) op straat geslagen werd door vijf gemaskerden meteen nadat u het ziekenhuis had verlaten. De politie voerde een onderzoek, dat volgens P. (...) op het ogenblik van zijn gehoor op 4 oktober 2013 nog liep. Voorts gaf P. (...) aan dat jullie over een document van de politie in verband hiermee beschikten (CGVS P. (...) p. 13). Dit document werd echter nooit neergelegd. U verklaarde dan weer dat Me. (...) geslagen werd na de twee eerste zittingen op de rechtbank en dat de politie toen verwittigd werd maar niet veel gedaan heeft (CGVS I p. 12, 18). R. (...) beweerde dat Me. (...) geslagen werd tijdens de eerste zitting van de rechtbank (CGVS I R. (...) p. 7) en Aj. (...) slaagde er zelfs niet in aan te geven of de aanval op Me. (...) voor of na uw ontvoering plaatsvond (CGVS I Aj. (...) p.13). De medische attesten met betrekking tot verwondingen die Me. (...)

opliep in december 2012 kunnen geen ander licht werpen op de ongeloofwaardigheid van de aanval op Me. (...). Immers, uit deze attesten blijken geenszins de omstandigheden waarin Me. (...) gewond zou zijn geraakt. Dergelijke attesten zijn overigens maar bewijskrachtig indien ze ondersteund worden door coherente verklaringen, wat hier duidelijk niet het geval is.

Dat u op een keer in het Klein Kasteeltje via sociale media bedreigd werd door X. H. (...) (CGVS I p. 15; CGVS III p. 6; CGVS I R. (...) p. 7; CGVS I Aj. (...) p. 12) kan evenmin als geloofwaardig bestempeld worden. Zo stroken uw verklaringen niet met die van uw broer R. (...). U beweerde dat, toen u het bericht kreeg, niet wist om wie het ging omdat er geen profielfoto was en dat u nieuwsgierig was om te weten wie u dat bericht had gestuurd en dat u daarom de uitnodiging aanvaardde (CGVS I p. 16). R. (...) gaf evenwel aan dat die persoon contact met u zocht onder de naam van iemand van jullie familieleden (CGVS I R. (...) p. 7), wat haaks staat op uw bewering dat u niet wist om wie het ging (zelfs al ging het in werkelijkheid om iemand anders). Overigens legde u ter staving van dit incident enkel een email d.d. 20 februari 2015 van een medewerker van Fedasil neer waaruit blijkt dat u op 9 oktober 2013 in het opvangcentrum een klacht wilde indienen bij de politie n.a.v. een voorval dat u privé wilde houden, en waaruit blijkt dat mevrouw V. E. (...) nadien liet weten dat jullie bedreigingen hadden gekregen via facebook. Dit enige bewijsstuk staft op zich op geen enkele manier dat het om een bedreiging van X. (...) zou hebben gegaan. U liet na enig begin van bewijs van het sociale medium waarop de bedreiging zou hebben plaatsgevonden neer te leggen. U beweerde nochtans dat X. (...) u een vriendschapsverzoek stuurde dat u aanvaardde, maar dat u uw facebookprofiel na het voorval blokkeerde; gevraagd of u het niet kon deblokken en een afprint kon bezorgen, ging u dit vragen aan uw broer (CGVS I p. 16). Al evenmin slaagde u erin enig overtuigend bewijs (zoals een pv) van de Belgische politie, aan wie u verklaringen zou hebben afgelegd en die u zou hebben gezegd dat ze het voorval zou onderzoeken, over te maken aan het Commissariaat-generaal (CGVS I p. 16). Nochtans kan van een asielzoeker in alle redelijkheid worden verwacht dat hij of zij spontaan die stukken aanbrengt die de beweerde feiten op duidelijke wijze staven. Daarenboven zou voornoemde bedreiging zich hebben voorgedaan op 9 oktober 2013, terwijl X. (...), zo blijkt uit door het Commissariaat-generaal teruggevonden informatie, eind februari 2013 veroordeeld werd tot twee jaar cel (cf. infra), wat jullie verklaringen over de online bedreiging onwaarschijnlijk maakt.

De door u bij uw gehoor op 19 januari 2016 aangehaalde geheugen- en concentratieproblemen (CGVS III p. 5) – die ook blijken uit het medisch attest d.d. 13 januari 2016 dat werd opgesteld naar aanleiding van uw busongeval een week voor dat gehoor (p. 3 van het medisch attest) en die u vooral inriep toen u geconfronteerd werd met uw verklaringen in Duitsland – kunnen op zich geen afdoende verklaring bieden om alle bovenstaande vaststellingen inzake uw gebrek aan geloofwaardigheid teniet te doen, temeer diverse verklaringen dateren van voor uw derde gehoor op het Commissariaat-generaal en het busongeval en er in de psychologische bevinding d.d. 22 juni 2015 geen enkel gewag gemaakt wordt van dergelijke problemen.

Bijgevolg komt het Commissariaat-generaal tot de constatacie dat, inzake jullie persoonlijke problemen, uw ontvoering in mei 2012 de enige gebeurtenis is die buiten kijf staat. In verband hiermee dient er echter meteen op gewezen te worden dat u en uw familieleden niet aannemelijk gemaakt hebben dat dit incident veroorzaakt werd door het collaboratieverleden van enkele leden van de familie I. (...), ook al moest u van uw belagers Servische liedjes zingen en noemden ze u met Servische namen (CGVS I p. 11, 13, 14; CGVS I R. (...) p. 9; CGVS I Aj. (...) p. 10). Immers, noch in de akte van inbeschuldigingstelling van 30 juli 2012 (document 2 in de groene map), noch in de mediaberichten die over uw ontvoering verschenen zijn (waarvan u er zelf één neerlegde, met name document 18 in de groene map; en waarvan het Commissariaat-generaal er ook nog enkele andere terugvond, cf. blauwe map) wordt met enig woord gerept over een verband tussen de ontvoering en het collaboratieverleden van de familie I. (...), wat nochtans verwacht zou kunnen worden mocht dit werkelijk zo zijn geweest, temeer u ten overstaan van het Commissariaat-generaal duidelijk stelde dat de ouders naar uw familieband met Mu. I. (...) verwezen zouden hebben, u als een 'vuile Servische dochter' zagen en een verrader noemden, en u zeiden 'hem (i.e. Mu. I. (...)) kunnen we niet krijgen, dan nemen we u' (CGVS I p. 11, 13, 14). U moest weliswaar Servische liedjes zingen, maar nergens uit de documenten blijkt dat dit was ten gevolge van uw familieband, en u werd met Servische meisjesnamen aangesproken, maar dit was naar uw eigen zeggen, zo blijkt uit de documenten, een manier van uw belagers om uw werkelijke identiteit te verbergen. Bijkomend opperde uw oom P. (...) het feit dat 'de meisjes in de familie' ouder begonnen te worden als mogelijke reden voor uw ontvoering (CGVS P. (...) p. 15). Uzelf wees er tevens op dat uw belagers u in Belgrado wilden verkopen en nam de woorden prostitutie en vrouwenhandel meermaals in de mond (CGVS I p. 11, 14; CGVS III p. 11, 12). Ook de vaststelling dat er in Kosovo, luidens de verklaringen van P. (...), 47 I.'s (...) wonen, allen familieleden van jullie, en dat zij geen problemen kennen (CGVS P. (...) p. 18), noopt ertoe te concluderen dat het collaboratieverleden van enkele van uw familieleden niet de aanleiding was van het incident van mei 2012.

Voorts insinueerden jullie dat het optreden van de Kosovaarse autoriteiten naar aanleiding van uw wedervaren in mei 2012 te wensen overliet. Uw advocate noteerde in haar uitleg bij enkele documenten die ze opstuurde voor u dat er in dit verband duidelijk vragen rijzen over het werk van de Kosovaarse autoriteiten (zie begeleidend schrijven bij documenten 6, 7 en 8 in de groene map). U verklaarde herhaaldelijk dat uw ontvoerders uiteindelijk niet naar de gevangenis moesten, maar enkel huisarrest kregen, en dat ze niet gestraft werden (CGVS I p. 10, 17, 19). Het nieuws over het huisarrest zou u, toen u al in België was, via internet vernomen hebben; u legde het desbetreffende artikel ook neer, waaruit inderdaad blijkt dat uw belagers eind januari 2013 - begin februari 2013 (het artikel dateert immers van 4 februari 2013) niet langer in hechtenis zaten, maar onder huisarrest stonden. Bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op 4 oktober 2013 beweerde P. (...) dat de daders nog steeds opgesloten zaten, maar dat het proces nog niet begonnen was (CGVS P. (...) p. 12). R. (...) verklaarde evenzeer doorheen zijn opeenvolgende gehoren niet te weten of uw belagers intussen werden veroordeeld of niet en hierover niets meer vernomen te hebben, en concludeerde dat de autoriteiten jullie wegens jullie familieverleden niet wilden helpen (vragenlijst CGVS R. (...) ingevuld op de DVZ d.d. 13 januari 2015 vraag 3.5; CGVS I R. (...) p. 9; CGVS II R. (...) p. 2, 3, 7; CGVS III R. (...) p. 3). Uw broer meende zelfs dat het incident in het Klein Kasteeltje erop wees dat die personen niet aangehouden werden, maar vrij waren (CGVS I R. (...) p. 7, 8). Aj. (...) gaf eerst aan van niets te weten in verband met een eventuele rechtsgang (CGVS I Aj. (...) p. 12) en gaf later enkel aan dat er een document was waarin stond dat de ontvoerders vrijgelaten waren en dat jullie geen verder nieuws hadden over het proces (CGVS II Aj. (...) p. 3, 4). Tot op het derde gehoor op het Commissariaat-generaal op 19 januari 2016 bracht u geen verdere informatie aan over de gerechtelijke vervolging van uw belagers, ook niet toen u expliciet gevraagd werd of u nog iets nieuws vernomen had met betrekking tot uw problemen (CGVS III p. 6). Hetzelfde geldt voor uw broer (CGVS III R. (...) p. 3) en uw zus (CGVS II Aj. (...) p. 3).

Aan jullie verklaringen over het gebrek aan bestraffing van uw belagers op het moment van jullie vertrek uit Kosovo – dat jullie tegenover de Belgische asielinstanties stellig blijven situeren midden 2013 – en ook later, en aan jullie herhaalde beweringen doorheen de diverse gehoren in het kader van jullie asielpcedure niet op de hoogte te zijn van enige veroordeling van uw belagers, kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden. Immers, uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de vijf daders eind februari 2013, amper een aantal weken na het bericht over hun huisarrest, veroordeeld werden tot gevangenisstraffen gaande van twee jaar (voor X. H. (...)) over een jaar (voor N. I. (...), I. A. (...), F. A. (...)) tot 9 maanden (voor E. A. (...)). Dat noch u, noch enig ander familielid ooit met enig woord repte over deze veroordeling, ofschoon jullie wel via het internet op de hoogte bleken van het huisarrest enkele weken voordien – waardoor uw broers verklaring dat jullie geen informatie konden vinden over hoe het met de rechtszaak zat (CGVS I R. (...) p. 8) duidelijk elke overtuigingskracht mist –, noopt het Commissariaat-generaal ertoe te besluiten dat jullie hieromtrent getracht hebben de Belgische asielinstanties bewust op een verkeerd spoor te zetten. Indien jullie werkelijk in Kosovo waren tot midden 2013, kan geen enkel geloof gehecht worden aan jullie beweringen geen weet te hebben van een veroordeling, die plaatsvond toen jullie nog in Kosovo zouden zijn geweest. In dit geval zijn ook uw verklaringen dat u ten gevolge van bedreigingen de derde rechtszitting niet meer bijwoonde, dat jullie dan vertrokken zijn, dat jullie op het moment van de derde zitting al weg waren (CGVS I p. 12, 16), niet geloofwaardig, waardoor ook de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde bedreigingen op zich ernstig aangetast wordt. Voorgaande bevindingen maken andermaal duidelijk dat jullie niet de waarheid vertellen over het moment van jullie vertrek uit Kosovo, zoals aan het begin van deze beslissing reeds uitgebreid beargumenteerd werd. Hoe dan ook, zelfs al verlieten jullie Kosovo op een eerder tijdstip (wellicht in december 2012 zoals aangegeven in Duitsland), dan nog kan geen geloof gehecht worden aan jullie beweringen niet op de hoogte te zijn van enige veroordeling. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat jullie op het moment van jullie diverse gehoren op het Commissariaat-generaal hiervan wel op de hoogte moeten zijn geweest, temeer u vertegenwoordigd werd door een advocate die u kon inlichten en temeer deze informatie, net zoals de informatie over het huisarrest, hoe dan ook gemakkelijk via het internet teruggevonden kan worden.

In het licht van dit alles missen uw verklaringen dat u na uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal via uw zus V. (...) getracht zou hebben om meer informatie te verkrijgen over uw belagers, waarbij uw zus onheus bejegend zou zijn door de politie, zoals u tracht aan te tonen met de afprint van een online bericht van uw zus d.d. 20 juni 2015, elke overtuigingskracht. Aan de afprint van het online bericht kan aldus geen enkele bewijskracht worden toegekend. Bovendien kan een dergelijk bericht van een familielid hoe dan ook geenszins aanvaard worden als een objectief bewijsstuk (CGVS II p. 2-3; CGVS II R. (...) p. 2, 3). Ook uw broers verklaringen dat bijvoorbeeld de echtgenote van P. (...) bang is om bij de politie inlichtingen te gaan inwinnen bij de politie over de rechtszaak, kunnen gelet op voorgaande geenszins overtuigen (CGVS R. (...) I p. 9).

Aldus blijkt uit niets, in tegenstelling tot wat jullie beweren, dat de Kosovaarse autoriteiten niet op afdoende wijze opgetreden zouden hebben naar aanleiding van de gebeurtenissen van mei 2012 en niet de nodige bescherming geboden zouden hebben. De daders werden opgepakt en in voorhechtenis geplaatst (CGVS I p. 11; CGVS P. (...) p. 12; CGVS II R. (...) p. 6), de politie begeleidde u naar de rechtszittingen (CGVS I p. 12; CGVS I R. (...) p. 9), en de daders werden uiteindelijk zelfs veroordeeld, zo blijkt uit de beschikbare informatie. Uw broers verklaring dat jullie niets meer van bewijzen kregen van de politie aangaande uw ontvoering omdat men in Kosovo niet van jullie houdt omdat jullie als collaborateurs aanzien worden (CGVS I R. (...) p.12) kan aldus evenmin worden weerhouden als geloofwaardig.

In navolging van arrest nr. 180 420 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 9 januari 2017, meent het Commissariaat-generaal dat de ontvoering en het seksueel geweld waarvan u het slachtoffer bent geweest en waardoor u nog steeds een vrees voor mannen in de Balkan en voor vrouwenhandel in het algemeen koestert (CGVS III p. 11, 12) gezien moet worden als een ernstige aanslag op uw integriteit met psychische gevolgen die u mogelijks jarenlang zal dragen. Het Commissariaat-generaal wijst er echter op dat de internationale bescherming die het Vluchtelingenverdrag biedt als doel heeft de aanvrager van internationale bescherming te behoeden of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade en niet kan worden aangewend worden voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade. De Vreemdelingenwet voorziet in artikel 48/7 de omkering van de bewijslast voor personen die effectief slachtoffer zijn geweest van vervolging. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen." In casu dient te worden besloten dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of schade waar u slachtoffer van bent geweest zich niet opnieuw zal voordoen: immers, uit het geheel van bovenstaande bevindingen blijkt dat het om een eenmalig gebeuren ging dat niet gesitueerd kan worden in de context van het collaboratieverleden van de familie I. (...) en dat de Kosovaarse politionele en gerechtelijke autoriteiten ten aanzien van uw belagers daadwerkelijk en afdoende hebben opgetreden, waardoor u niet heeft aangetoond bij problemen geen of onvoldoende beroep te (hebben) kunnen doen op uw eigen autoriteiten.

In dit verband kan nog gewezen worden op de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is.

In zijn strijd tegen mensenhandel / vrouwenhandel dient Kosovo nog een aanzienlijke weg te gaan, zoals ook blijkt uit het in uw asiëldossier neergelegde uittreksel uit het Kosovo 2015 Report van de Europese Commissie, wat door het Commissariaat-generaal op zich niet ontkend wordt. Toch kan worden vastgesteld dat uit informatie van juni 2017 (Department of State: Trafficking in Persons Report,

pp. 237-239) blijkt dat in Kosovo het nodige wettelijk kader aanwezig is, waarin afdoende strenge straffen voorzien zijn, en dat de Kosovaarse autoriteiten aanzienlijke inspanningen hebben geleverd / leveren om de minimumnormen inzake de strijd tegen mensenhandel te bereiken, onder meer door meer slachtoffers te identificeren en meer daders te vatten en te veroordelen. Er wordt aandacht besteed aan bijkomende opleidingen voor betrokken onderzoekers via bijvoorbeeld workshops, er wordt samengewerkt tussen de bevoegde ordediensten en andere diensten zoals de arbeidsinspectie en sociale werkers, en er is sprake van samenwerking met andere landen in de bestrijding tegen grensoverschrijdende mensenhandel. De Kosovaarse overheid leverde ook meer inspanningen om slachtoffers, via een nationaal doorverwijzingssysteem, te beschermen en te ondersteunen. Meerdere overheidsfunctionarissen, onder wie politieagenten, die op deze of gene wijze medeplichtig waren aan misdrijven gerelateerd aan mensenhandel werden aangeklaagd en in sommige gevallen ook veroordeeld.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Aangaande uw subjectieve vrees ten aanzien van Kosovo ten gevolge van wat u in mei 2012 meegemaakt heeft, kan volledigheidshalve opgemerkt worden dat u, gezien uw onwaarachtige verklaringen over Servië (cf. supra), niet aangetoond heeft dat het vragen om internationale bescherming voor u de enige overgebleven weg was om u te onttrekken aan de onmiddellijke omgeving waarin u uw traumatische ervaringen opdeed, en dat er aldus sprake is van dwingende redenen, voortvloeiend uit vroegere vervolging, om te weigeren de bescherming van het land / de landen waarvan u de nationaliteit(en) bezit in te roepen, zoals uw advocate opperde in haar verzoekschrift van 8 juni 2016 (p. 10).

Jullie verklaringen dat jullie familie in de media nog steeds zwart gemaakt wordt als verraders, zoals jullie aantonen met een lijst met namen die in november 2015 werd gepubliceerd, en dat jullie leven na een dergelijke publicatie steeds meer in gevaar zou zijn (CGVS III p. 4, 11; CGVS R. (...) I p. 5), volstaat op zich niet om van een actuele vrees voor vervolging of ernstige schade te kunnen gewagen. Immers, uw familieleden worden al sinds het einde van de Kosovo oorlog als verraders bestempeld, des te meer na de pro-Milosevic getuigenis van Mu. I. (...) in 2005, waardoor het Commissariaat-generaal niet inziet hoe een nieuwe publicatie over dit onderwerp een drastisch andere invloed zou hebben op jullie (veiligheids)situatie, temeer daar jullie, met uitzondering van uw ontvoering in mei 2012, geen geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over alle overige problemen die jullie als familie zouden hebben gekend sedert 2005, en ook over uw ontvoering niet werd aangetoond dat deze werd veroorzaakt door dat familieverleden (cf. supra). Bovendien kan er in dit verband andermaal, gelet op de door de Kosovaarse autoriteiten ondernomen stappen inzake uw ontvoering alsook gelet op bovenstaande informatie over de werking van de politionele en gerechtelijke overheden in Kosovo, geenszins zonder meer gewaagd worden van een gebrek aan daadwerkelijke en doeltreffende nationale beschermingsmogelijkheden mochten u en / of uw familieleden actueel problemen ondervinden in Kosovo.

Voor wat betreft de door jullie advocate geopperde straffeloosheid (CGVS III R. (...) p. 6; CGVS I Aj. (...) p. 16) en jullie verklaringen dat de autoriteiten in Kosovo niet voldoende deden om de verdwijningen van en moorden op uw vader en enkele andere familieleden uit te klaren (CGVS I p. 8; CGVS II p. 4; CGVS I R. (...) p. 6), zoals bevestigd door de documenten van het HRAP, dient er op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal de conclusies van het HRAP aangaande het inadequate strafonderzoek door UNMIK, dat in Kosovo verantwoordelijk was voor de administratie van justitie tot 9 december 2008 (zie document van het HRAP d.d. 6 augustus 2014 p. 34), niet in twijfel trekt. Doch, dit doet op zich geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen betreffende de actuele werking van de Kosovaarse autoriteiten (i.e. negen jaar na het einde van de verantwoordelijkheden van UNMIK in Kosovo), en evenmin aan de vaststelling dat het HRAP UNMIK duidelijk heeft aangespoord om alle nodige inspanningen te doen om een voortzetting van het onderzoek door de bevoegde Kosovaarse autoriteiten te garanderen en alsnog de daders te vinden en te berechten (zie document van het HRAP d.d. 6 augustus 2014 p. 35). Uit niets in de verklaringen van u en uw familieleden blijkt dat er na de adviezen geformuleerd door het HRAP in augustus 2014 geen verdere / nieuwe onderzoeken zouden zijn geweest in het kader van de verdwijningen van en moorden op jullie vader en andere familieleden, waardoor niet zonder meer besloten kan worden tot een absolute straffeloosheid in deze zaak. Overigens wees de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er in zijn arrest van 26 mei 2015 ten aanzien van jullie oom P. (...) op dat de onbetwiste feiten die zich voorgedaan hebben net na het beëindigen van het Kosovo-conflict in 1999 niet de aanleiding vormden van jullie vlucht uit Kosovo. Integendeel, uit de verklaringen van uzelf en uw familieleden blijkt dat jullie in de eerste jaren na deze feiten geen problemen kenden (CGVS I p. 7, 11; CGVS II p. 3, 4; CGVS I R. (...) p. 7, 8, 10; CGVS I Aj. (...) p.

3, 9, 14; CGVS P. (...) p. 13, 15, 16), en uit bovenstaande blijkt dat aan de overige problemen, met uitzondering van uw ontvoering in mei 2012, geen geloof gehecht kan worden. Overigens kan worden herhaald dat de Kosovaarse autoriteiten daadwerkelijk opraden naar aanleiding van uw ontvoering in mei 2012 – een gang van zaken waarover u en uw familieleden evenwel nalieten volledige verklaringen af te leggen – en aldus uit niets blijkt dat zij vandaag de dag niet in staat of onwillig zouden zijn om jullie de nodige hulp en / of bescherming te bieden. Gelet op dit alles gaat de conclusie van jullie advocate in haar verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 8 juni 2016 (p. 9) dat de straffeloosheid van de daders van de verdwijningen van jullie familieleden als een continue daad van vervolging op politieke gronden (waarbij ze verwijst naar de collaboratie van jullie familie) ten aanzien van jullie dient te worden beschouwd geenszins op.

In verband met Servië, waarvan jullie blijven ontkennen het staatsburgerschap te bezitten, wat door het Commissariaat-generaal evenwel ten stelligste wordt betwist (cf. supra), kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat jullie hoe dan ook ten aanzien van Servië geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk hebben gemaakt. U stelde dat het uw land niet is, dat u de taal niet spreekt, dat de Serviërs niet van de Albanen houden, en dat er daar eveneens sprake is van vrouwenhandel (CGVS I p. 14; CGVS III p. 10, 11). R. (...) en Aj. (...) wezen er eveneens op dat de Serviërs de Albanen haten en dat jullie er niet met open armen ontvangen zullen worden (CGVS III R. (...) p. 5; CGVS II Aj. (...) p. 8), en Aj. (...) voegde nog toe dat jullie in Servië niemand kennen (CGVS II Aj. (...) p. 5). Dat Servië jullie land niet is en dat jullie er niemand zouden kennen, is, gelet op bovenstaande bevindingen inzake jullie Servisch staatsburgerschap en verblijf aldaar gedurende meerdere jaren, hoegenaamd niet aannemelijk. Dat u de taal niet spreekt, betreft dan weer een motief van zuiver persoonlijke aard dat niet ressorteert onder de criteria uit de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens dient enig voorbehoud gemaakt te worden bij deze uitspraak aangezien uit de informatie van de Duitse asielinstanties blijkt dat uw broers Me. (...) en R. (...) er verklaringen in het Servisch hebben afgelegd. Een loutere verwijzing naar de algemene gespannen verhoudingen tussen Serviërs en Albanen volstaat evenmin; om van een gegronde vrees voor vervolging te spreken of te kunnen gewagen van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade dient u deze vrees of dit risico in concreto persoonlijk aan te tonen, wat hier niet het geval is. Hetzelfde geldt voor uw algemene verklaring dat u schrik heeft ten opzichte van Servië omdat er ook daar vrouwenhandel bestaat. Overigens dient de door u beweerde vrees ten aanzien van Servië danig gerelativeerd te worden gelet op jullie ongeloofwaardige verklaringen inzake jullie band met en verblijf in Servië en de vaststelling dat jullie in Duitsland aangaven Servië vooral verlaten te hebben omdat jullie er geen werk vonden en geen toekomst hadden.

Tevens hebben jullie niet aangetoond dat jullie in Servië in het geval van concrete, persoonlijke problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de Servische autoriteiten. U maakte duidelijk dat dit niet mogelijk zou zijn omdat ze de Kosovaarse bevolking haten (CGVS III p. 11). Aj. (...) repliceerde dat de Servische autoriteiten jullie zouden antwoorden dat jullie maar naar Kosovo moeten gaan als jullie ontevreden zijn (CGVS II Aj. (...) p. 8). Dergelijke verklaringen vinden geen steun in de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal.

Uit deze informatie blijkt dat, net zoals in Kosovo, ook in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande ook in Servië hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient andermaal aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er ook in Servië mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo werd een nieuwe anticorruptiestrategie voor de periode 2013-2018 aangenomen en werd een bijhorend actieplan uitgewerkt. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van voorgaande strategie. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Cooperation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gezien dit alles kan ook hier, naar analogie met Kosovo, geconcludeerd worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Tot slot kan er nog op gewezen worden dat door het geheel van de hierboven beschreven ongeloofwaardigheden en de vaststelling dat u en uw familieleden de waarheid op diverse punten intentioneel verhullen, het eveneens moeilijk maakt voor het Commissariaat-generaal om een duidelijk beeld te krijgen van uw ware (psychische) toestand.

Wat er ook van zij, dat u ten gevolge van uw ervaringen in mei 2012 met een psychisch trauma en angst kampt(e) (CGVS I p. 12, 15; CGVS III p. 12), ter staving waarvan u een kopie van een psychologische bevinding d.d. 22 juni 2015 neerlegde, wordt door het Commissariaat-generaal op zich niet meteen betwijfeld. U heeft evenwel niet aangetoond dat u voor een gepaste behandeling van uw trauma en de nodige zorg niet in Kosovo en/of Servië terecht zou kunnen. Zo gaf u zelf aan dat u meteen na de feiten gedurende twee weken opgenomen werd in een ziekenhuis en nadien nog een week in een aangepast centrum voor slachtoffers in Prishtinë verbleef, waar u regelmatig een psychologe raadpleegde en tabletten kreeg (CGVS I p. 11, 15). Dat dit niet voldoende hielp, omdat u in uw slaap nog steeds de indruk had dat u opnieuw meegenomen werd (CGVS I p. 11), volstaat niet om te kunnen besluiten tot het in zijn geheel niet voorhanden zijn van een adequate behandeling voor u in Kosovo of Servië. Er kunnen andere redenen zijn die ervoor zorgden dat de hulp die u ontving op dat moment (nog) niet volstond, zoals het weinige tijdsverloop tussen uw traumatische ervaring en de behandeling in het aangepast centrum, de medicatie die aanpassing behoeft, en dergelijke meer. Na uw opname in het aangepast centrum ging u in Kosovo overigens niet langer naar een psycholoog (CGVS I p. 15). Er kan dan ook niet zonder meer besloten worden dat een doeltreffende behandeling – weliswaar bijvoorbeeld op langere termijn – niet mogelijk zou zijn (geweest) in uw thuisland. Hierbij kan overigens gewezen worden op het bestaan van een nieuw opgericht psychosociaal centrum in Prizren waar traumatherapie wordt aangeboden. Ook in Nis (Servië) is de gepaste infrastructuur voor de behandeling van psychische problemen voorhanden.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd. Volledigheidshalve wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Kosovo en Servië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

De door u, R. (...) en Aj. (...) neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande appreciatie. Uw Kosovaarse identiteitskaart en de Kosovaarse geboorteaktes van R. (...) en Aj. (...) bevestigen jullie identiteit, Kosovaarse herkomst en Kosovaars staatsburgerschap, maar niets meer. Deze elementen worden nergens betwist. Ook het collaboratieverleden van Mu. I. (...), zijn getuigenis in Den Haag, het feit dat ook jullie vader en nog een aantal andere familieleden van collaboratie met de Serviërs worden beticht en dat hierover soms nog in de media wordt bericht, het lot van jullie vader en vijf andere familieleden kort na het einde van de Kosovaarse oorlog, het gebrekkig onderzoek door UNMIK, en uw ontvoering in mei 2012 - zoals gestaafd door diverse internetartikelen, de documenten van het ICRC, de documenten van het HRAP, de akte van inbeschuldigingstelling – staan evenmin ter discussie. Inzake de impact van dit alles op de beoordeling van jullie actuele vrees kan verwezen worden naar bovenstaande argumentatie, waarin al deze aspecten uitgebreid aan bod komen. De email van 13 februari 2015 maakt enkel duidelijk dat uw psychologe met verlof was,

niets meer. De afprints van de beginpagina van de facebookprofielen van drie van uw aanranders werpen een blik op hun leven, maar op basis hiervan kunnen geen sluitende conclusies getrokken worden, zeker niet gelet op jullie intentionele misleiding omtrent hun veroordeling. Dat u verwondingen opliep na een busongeval in België, staat ook niet ter discussie. De medische attesten met betrekking tot Me. (...), het internetartikel over het huisarrest van uw ontvoerders, de email van een medewerker van Fedasil in verband met een klacht die u wilde indienen naar aanleiding van een incident, het begeleidend schrijven van uw advocate bij de mails van 13 en 20 februari 2015, de afprint van het online bericht van uw zus V. (...); de psychologische bevinding d.d. 22 juni 2015, het uittreksel uit een rapport van de Europese Commissie over Kosovo d.d. 10 november 2015, de vier schoolattesten met betrekking tot R. (...) en Aj. (...), de Kosovaarse huwelijksakte en het uittreksel uit het burgerlijk register aangaande uw zus V. (...), en de getuigenis van S. V. (...) werden in de loop van bovenstaande beslissing reeds besproken.

Ook in het kader van de asielaanvragen van uw zus Aj. I. (...) en uw broer R. I. (...) werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de zus van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar zus.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, zijnde de broer van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar zus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens menen zij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat verzoekende partijen geenszins geloofwaardige verklaringen hebben afgelegd over hun reële situatie en alle staatsburgerschappen, in het bijzonder hun band met Servië en Servisch staatsburgerschap, herhalen verzoekende partijen dat zij valse verklaringen in Duitsland hebben afgelegd, dat zij nooit in Servië hebben gewoond en dat hun valse

verklaringen “*waarschijnlijk als bedoeling (hadden) een coherent profiel aan te tonen tegenover de Duitse asielinstanties*”. Verzoekende partijen duiden er nog op dat uit hun verklaringen duidelijk blijkt dat hun oom P. alles geregeld heeft met betrekking tot hun reis en dat zij gewoon deden wat hij hen zei te doen. Ten slotte bemerken zij nog dat uit de informatie van de Duitse asielinstanties blijkt dat enkel hun broer Me. een Servisch document, met name een registratiebewijs, zou hebben neergelegd. Dit document is evenwel niet terug te vinden in het administratief dossier. De reispassen die zij zouden hebben gebruikt en in Duitsland zouden hebben afgegeven bevinden zich evenmin in het administratief dossier. Verzoekende partijen volharden dat zij enkel over de Kosovaarse nationaliteit beschikken en wijzen erop dat zij over meerdere documenten beschikken die aantonen dat zij tussen 1999 en 2005 in Kosovo woonden, “*namelijk een huurcontract van een huis tussen 2000 en 2002 op naam van hun moeder (met wie ze allen verklaarden te hebben geleefd tot 2003) en schoolattesten van de jaren 2004-2005 en 2005-2006 op namen van R. (...) en Aj. (...) waaruit blijkt dat zij in Prizren naar school gingen*”.

2.2.2.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen met bovenstaand betoog niet verder komen dan het louter herhalen van reeds eerder gegeven verklaringen, dewelke reeds uitgebreid besproken worden in de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen ondernemen evenwel geen enkele poging om desbetreffende motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen in België en Duitsland, dewelke ondersteund worden door de gegevens in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind.

Wat betreft de bemerking van verzoekende partijen dat het Servisch registratiebewijs dat Me. neerlegde bij de Duitse asielinstanties en de Servische reispassen waarmee zij gereisd hadden zich niet in het administratief dossier bevinden, bemerkt de Raad evenwel dat dit geenszins wegneemt dat uit de informatie van de Duitse asielinstanties blijkt dat verzoekende partijen bij de Duitse asielinstanties aangaven met een Servisch paspoort naar Duitsland te hebben gereisd en over het Servisch staatsburgerschap te beschikken en dat hun broer Me. verklaarde dat hij zich op 12 juni 2013 in Servië registreerde en hiervan een registratiebewijs neerlegde. De Raad benadrukt dat verzoekende partijen geen overtuigende uitleg hebben voor deze verklaringen ten aanzien van de Duitse asielinstanties en er dan ook niet in slagen de tegenstrijdigheid met hun verklaring ten aanzien van de Belgische asielinstanties dat zij louter het Kosovaarse staatsburgerschap hebben, te vergoelijken. Het is dan ook duidelijk dat verzoekende partijen allesbehalve geloofwaardige verklaringen afleggen over hun reële situatie en alle staatsburgersschappen, in het bijzonder over hun band met Servië en het Servisch staatsburgerschap.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissingen omtrent de door hen bijgebrachte documenten die volgens verzoekende partijen bewijzen dat zij tussen 1999 en 2005 in Kosovo woonden terecht het volgende wordt gemotiveerd: “*Gelet op de manifeste tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen in België en Duitsland, werd jullie gevraagd overtuigende bewijzen neer te leggen van het door jullie beweerde onafgebroken verblijf (1999-2013) in Kosovo (CGVS III p. 8; CGVS III R. (...) p. 5; CGVS II Aj. (...) p. 9). Dit deden jullie evenwel niet. Jullie brachten weliswaar diverse documenten aan waarmee jullie dit verblijf trachtten te staven, doch geen van deze documenten vermag een (objectief) bewijs te leveren van een continu verblijf tussen 1999 en 2013. De vier schoolattesten met betrekking tot R. (...) en Aj. (...) maken duidelijk dat zij hun lagere school (klas I tot en met klas V) in Kosovo volgden van het schooljaar 2004/2005 tot het schooljaar 2008/2009 (documenten 14, 23 en 24 in de groene map). Dit lagere schoolparcours van R. (...) en Aj. (...) in Kosovo wordt niet betwist, integendeel, het versterkt nog de bevinding dat jullie niet de waarheid vertellen over jullie reële situatie, in het bijzonder over jullie link met Servië (verblijf, staatsburgerschap). Immers, de vaststelling dat R. (...) en Aj. (...) pas in 2004 de lagere school in Kosovo aanvingen, terwijl het lager onderwijs in Kosovo verplicht is en begint op de leeftijd van zes jaar en R. (...) al zes was in april 2002 en Aj. (...) in maart 2003, alsook de vaststelling dat beiden tezelfdertijd hun lager schoolparcours startten ofschoon ze in leeftijd een jaar verschillen, liggen duidelijk in het verlengde van jullie verklaringen in Duitsland, namelijk dat jullie tot medio jaren 2000 in Servië verbleven en pas dan terugkeerden naar Kosovo. Ofschoon R. (...) opperde dat hij met schooldocumenten van zijn oudere broers/zussen, onder wie u dus, zou kunnen bewijzen dat jullie steeds in Kosovo verbleven, legde hij dergelijke documenten niet neer (CGVS III R. (...) p. 4). Ook u – die stelde tot het zevende jaar naar school gegaan te zijn in Kosovo (CGVS I p. 7) – legde nooit een dergelijk bewijsstuk van uw schoolparcours (dat, gelet op uw leeftijd, in de eerste helft van de jaren 2000 zou hebben plaatsgevonden) in Kosovo neer. De kopie van de huwelijksakte en het uittreksel uit het burgerlijk register betreffende jullie zus V. (...) hebben enkel betrekking op V. (...), maar zeggen niets over de reële situatie van u, R. (...) en Aj. (...). De kopie van de verklaring van S. V. (...), waarin deze persoon verklaart dat jullie in de periode 2000-2002 in zijn huis in Prizren woonden, kan*

evenmin als objectief bewijsstuk van het door jullie beweerde onafgebroken verblijf in Kosovo in de periode 1999-2013 worden aanvaard. Een getuigenis van een derde, niet-officiële persoon bezit immers geen enkele objectieve bewijswaarde.” Verzoekende partijen beperken zich er toe louter opnieuw naar deze documenten te verwijzen zonder voormelde motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Dergelijk verweer volstaat geenszins.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat zij een huurcontract van een huis tussen 2000 en 2002 op naam van hun moeder bijbrachten, dient te worden vastgesteld dat zij enkel een verklaring van S. V. bijbrachten (door hun advocate in haar verzoekschrift van 8 juni 2016 verkeerdelijk een ‘huurcontract’ genoemd) waarin deze persoon verklaart dat de familie I. in de periode 2000-2002 in zijn huis in Prizren woonden en dat hij een huurcontract had met hun moeder (zie *supra*). Een huurcontract werd door hen op geen enkel moment neergelegd.

2.2.3.1. Verzoekende partijen voeren verder aan dat het feit dat geen onderzoek werd verricht door de Kosovaarse autoriteiten met betrekking tot de moorden op vijf familieleden – waaronder hun vader – en de verdwijning van een zesde familielid een daad van vervolging betreft die op een politieke grond rust. Aangezien de familie I. derhalve al werd vervolgd, is artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet van toepassing. Verzoekende partijen onderstrepen dat het niet aan hen is om aan te tonen dat er goede redenen bestaan om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen, doch dat de bewijslast desbetreffend op verwerende partij rust.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht het volgende stelt: *“Voor wat betreft de door jullie advocate geopperde straffeloosheid (CGVS III R. (...) p. 6; CGVS I Aj. (...) p. 16) en jullie verklaringen dat de autoriteiten in Kosovo niet voldoende deden om de verdwijningen van en moorden op uw vader en enkele andere familieleden uit te klaren (CGVS I p. 8; CGVS II p. 4; CGVS I R. (...) p. 6), zoals bevestigd door de documenten van het HRAP, dient er op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal de conclusies van het HRAP aangaande het inadequate strafonderzoek door UNMIK, dat in Kosovo verantwoordelijk was voor de administratie van justitie tot 9 december 2008 (zie document van het HRAP d.d. 6 augustus 2014 p. 34), niet in twijfel trekt. Doch, dit doet op zich geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen betreffende de actuele werking van de Kosovaarse autoriteiten (i.e. negen jaar na het einde van de verantwoordelijkheden van UNMIK in Kosovo), en evenmin aan de vaststelling dat het HRAP UNMIK duidelijk heeft aangespoord om alle nodige inspanningen te doen om een voortzetting van het onderzoek door de bevoegde Kosovaarse autoriteiten te garanderen en alsnog de daders te vinden en te berechten (zie document van het HRAP d.d. 6 augustus 2014 p. 35). Uit niets in de verklaringen van u en uw familieleden blijkt dat er na de adviezen geformuleerd door het HRAP in augustus 2014 geen verdere / nieuwe onderzoeken zouden zijn geweest in het kader van de verdwijningen van en moorden op jullie vader en andere familieleden, waardoor niet zonder meer besloten kan worden tot een absolute straffeloosheid in deze zaak. Overigens wees de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er in zijn arrest van 26 mei 2015 ten aanzien van jullie oom P. (...) op dat de onbetwiste feiten die zich voorgedaan hebben net na het beëindigen van het Kosovo-conflict in 1999 niet de aanleiding vormden van jullie vlucht uit Kosovo. Integendeel, uit de verklaringen van uzelf en uw familieleden blijkt dat jullie in de eerste jaren na deze feiten geen problemen kenden (CGVS I p. 7, 11; CGVS II p. 3, 4; CGVS I R. (...) p. 7, 8, 10; CGVS I Aj. (...) p. 3, 9, 14; CGVS P. (...) p. 13, 15, 16), en uit bovenstaande blijkt dat aan de overige problemen, met uitzondering van uw ontvoering in mei 2012, geen geloof gehecht kan worden. Overigens kan worden herhaald dat de Kosovaarse autoriteiten daadwerkelijk optraden naar aanleiding van uw ontvoering in mei 2012 – een gang van zaken waarover u en uw familieleden evenwel nalieten volledige verklaringen af te leggen – en aldus uit niets blijkt dat zij vandaag de dag niet in staat of onwillig zouden zijn om jullie de nodige hulp en / of bescherming te bieden. Gelet op dit alles gaat de conclusie van jullie advocate in haar verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 8 juni 2016 (p. 9) dat de straffeloosheid van de daders van de verdwijningen van jullie familieleden als een continue daad van vervolging op politieke gronden (waarbij ze verwijst naar de collaboratie van jullie familie) ten aanzien van jullie dient te worden beschouwd geenszins op.”*

2.2.4.1. Vervolgens duiden verzoekende partijen erop dat eerste verzoekende partij het slachtoffer werd van een ontvoering en seksueel geweld en dat ook hier toepassing moet worden gemaakt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij verwijzen naar het *“Trafficking in persons report june 2017”* van het *US Department of State* inzake de situatie in Kosovo voor wat betreft vrouwenhandel en stellen dat hieruit blijkt dat men niet kan uitsluiten dat eerste verzoekende partij opnieuw het slachtoffer zal worden

van een ontvoering met de bedoeling haar in de prostitutie te zetten. Ook blijkt uit deze informatie dat de bescherming die wordt geboden door de Kosovaarse autoriteiten aan slachtoffers van vrouwenhandel niet conform artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet is. Uit ditzelfde rapport blijkt tevens dat ook in Servië vrouwenhandel een probleem is en het dan ook evenmin is uitgesloten dat eerste verzoekende partij in Servië opnieuw het slachtoffer van vrouwenhandel zal worden.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij in verband met deze ontvoering, die op zich niet betwist wordt, terecht besluit dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of schade waar eerste verzoekende partij slachtoffer van is geweest zich niet opnieuw zal voordoen, nu uit de vaststellingen in de bestreden beslissingen blijkt dat het om een eenmalig gebeuren ging dat niet gesitueerd kan worden in de context van het collaboratieverleden van de familie I. en dat de Kosovaarse politionele en gerechtelijke autoriteiten ten aanzien van de belagers van eerste verzoekende partij daadwerkelijk en afdoende hebben opgetreden.

Verder treedt de Raad tevens de motivering van verwerende partij bij dat uit de informatie toegevoegd aan de administratieve dossiers (administratief dossier B. I., stuk 7, delen 15 en 16; administratief dossier Aj. I., stuk 11(2), delen 14 en 15; administratief dossier R. I., stuk 7, delen 14 en 15) blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Immers stelt verwerende partij dienaangaande het volgende vast: *“In dit verband kan nog gewezen worden op de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is.”* Betreffende de strijd tegen mensenhandel/vrouwenhandel wijst verwerende partij op het volgende: *“In zijn strijd tegen mensenhandel / vrouwenhandel dient Kosovo nog een aanzienlijke weg te gaan, zoals ook blijkt uit het in uw asiendossier neergelegde uittreksel uit het Kosovo 2015 Report van de Europese Commissie, wat door het Commissariaat-generaal op zich niet ontkend wordt. Toch kan worden vastgesteld dat uit informatie van juni 2017 (Department of State: Trafficking in Persons Report, pp. 237-239) blijkt dat in Kosovo het nodige wettelijk kader aanwezig is, waarin afdoende strenge straffen voorzien zijn, en dat de Kosovaarse autoriteiten aanzienlijke inspanningen hebben geleverd / leveren om de minimumnormen inzake de strijd tegen mensenhandel te bereiken, onder meer door meer slachtoffers te identificeren en meer daders te vatten en te veroordelen. Er wordt aandacht besteed aan bijkomende opleidingen voor betrokken onderzoekers via bijvoorbeeld workshops, er wordt samengewerkt tussen de bevoegde ordediensten en andere diensten zoals de arbeidsinspectie en sociale werkers, en er is sprake van samenwerking met andere landen in de bestrijding tegen grensoverschrijdende mensenhandel. De Kosovaarse overheid leverde ook meer inspanningen om slachtoffers, via een nationaal doorverwijzingssysteem, te beschermen en te ondersteunen. Meerdere*

overheidsfunctionarissen, onder wie politieagenten, die op deze of gene wijze medeplichtig waren aan misdrijven gerelateerd aan mensenhandel werden aangeklaagd en in sommige gevallen ook veroordeeld.”.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met hun betoog niet verder komen dan het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij hetgeen alles behalve volstaat om voormelde motivering in een ander daglicht te stellen.

Daar waar verzoekende partijen nog stellen dat vrouwenhandel ook in Servië een probleem vormt, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen ook wat betreft Servië op uitgebreide wijze vastgesteld wordt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen nalaten desbetreffende motivering met concrete argumenten te weerleggen.

2.2.5. Wat betreft het betoog van verzoekende partijen onder verwijzing naar Franstalige rechtspraak, dat er voor wat betreft eerste verzoekende partij dwingende redenen zoals omschreven in artikel 1, C (5) van het Vluchtelingenverdrag kunnen worden ingeroepen dewelke haar verhinderen naar Kosovo/Servië terug te keren, wijst de Raad erop dat dit betoog elke juridische grondslag mist. Immers, om toepassing te kunnen maken van deze *cessation*-clausule, dient eerste verzoekende partij eerst en vooral te worden ingesloten van het Vluchtelingenverdrag wat *in casu*, gelet op bovenstaande overwegingen, niet het geval is. Zo verzoekende partijen stellen dat dit inderdaad het geval is bij de toepassing van artikel 1, C (5) van het Vluchtelingenverdrag en dat zij enkel vragen om per analogie artikel 1 C, (5) van het Vluchtelingenverdrag toe te passen, wijst de Raad er op, en daargelaten de vraag of artikel 1 C, (5) rechtstreekse werking heeft, dat voornoemd artikel van het Vluchtelingenverdrag werd omgezet in artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3 luidt als volgt: *“Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.*

Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

De vraag van verzoekende partijen om per analogie artikel 1 C, (5) van het Vluchtelingenverdrag toe te passen vindt geen steun in de Vreemdelingenwet en nergens in de wet wordt voorzien dat de commissaris-generaal indien nodig internationale bescherming kan verlenen aan slachtoffers van vervolging die niet erkend werden als vluchteling.

Wat betreft de aangehaalde Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad er nog op dat deze arresten individuele gevallen betreffen en geen bindende precedentwaarde hebben.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen in verband met hun vrees ten aanzien van Servië nog verwijzen naar algemene informatie over de situatie in Servië voor Albanese, stellende dat hieruit blijkt dat de Albanese minderheid in Servië het slachtoffer is van discriminatie en dat er ook gewag wordt gemaakt van gevallen van geweld ten aanzien van Albanese, duidt de Raad erop, zoals ook reeds werd opgemerkt in de bestreden beslissingen, dat dergelijke loutere verwijzing naar de algemene gespannen verhoudingen tussen Serviërs en Albanese niet volstaat om aan te tonen dat er in hoofde van verzoekende partijen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.7. Daar waar eerste verzoekende partij onder verwijzing naar een attest van haar psychologische begeleiding door Ulyse van 24 januari 2018 (bijlage 3 bij het verzoekschrift) herhaalt dat zij aan PTSD lijdt en dat zij in de psychologische onmogelijkheid is naar Kosovo terug te keren stelt de Raad vooreerst vast dat de psychologische problemen van en de psychologische zorgverstrekking aan eerste verzoekende partij in onderhavige bestreden beslissing niet wordt betwist.

Verder oordeelt de Raad dat verwerende partij desbetreffende terecht het volgende motiveert:

“Wat er ook van zij, dat u ten gevolge van uw ervaringen in mei 2012 met een psychisch trauma en angst kampt(e) (CGVS I p. 12, 15; CGVS III p. 12), ter staving waarvan u een kopie van een psychologische bevinding d.d. 22 juni 2015 neerlegde, wordt door het Commissariaat-generaal op zich niet meteen betwijfeld. U heeft evenwel niet aangetoond dat u voor een gepaste behandeling van uw

trauma en de nodige zorg niet in Kosovo en/of Servië terecht zou kunnen. Zo gaf u zelf aan dat u meteen na de feiten gedurende twee weken opgenomen werd in een ziekenhuis en nadien nog een week in een aangepast centrum voor slachtoffers in Prishtinë verbleef, waar u regelmatig een psychologe raadpleegde en tabletten kreeg (CGVS I p. 11, 15). Dat dit niet voldoende hielp, omdat u in uw slaap nog steeds de indruk had dat u opnieuw meegenomen werd (CGVS I p. 11), volstaat niet om te kunnen besluiten tot het in zijn geheel niet voorhanden zijn van een adequate behandeling voor u in Kosovo of Servië. Er kunnen andere redenen zijn die ervoor zorgden dat de hulp die u ontving op dat moment (nog) niet volstond, zoals het weinige tijdsverloop tussen uw traumatische ervaring en de behandeling in het aangepast centrum, de medicatie die aanpassing behoeft, en dergelijke meer. Na uw opname in het aangepast centrum ging u in Kosovo overigens niet langer naar een psycholoog (CGVS I p. 15). Er kan dan ook niet zonder meer besloten worden dat een doeltreffende behandeling – weliswaar bijvoorbeeld op langere termijn – niet mogelijk zou zijn (geweest) in uw thuisland. Hierbij kan overigens gewezen worden op het bestaan van een nieuw opgericht psychosociaal centrum in Prizren waar traumatherapie wordt aangeboden. Ook in Nis (Servië) is de gepaste infrastructuur voor de behandeling van psychische problemen voorhanden.”

Eerste verzoekende partij weerlegt niet *in concreto* dat zij ook in haar land van herkomst een beroep kan doen op de nodige psychologische begeleiding.

In de mate deze verzoekende partij zou menen dat er mogelijks problemen zouden zijn in de behandeling van haar geestelijke aandoening kan zij zich vooralsnog wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partijen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kosovo/Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier B. I., stukken 6 en 7; administratief dossier Aj. I., stukken 11(1) en 11(2); administratief dossier R. I., stukken 6 en 7), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees. Eerste verzoekende partij werd tijdens haar drie gehoren, die plaatsvonden op 13 februari 2015, 23 juni 2015 en 19 januari 2016, telkens bijgestaan door haar advocaat en haar vertrouwenspersoon. Tweede verzoekende partij werd tijdens haar eerste gehoor van 10 maart 2015 bijgestaan door haar advocaat en haar voogd en tijdens haar tweede gehoor van 19 januari 2016 bijgestaan door haar vertrouwenspersoon. Derde verzoekende partij werd tijdens haar eerste gehoor van 26 januari 2015 bijgestaan door haar vertrouwenspersoon en tijdens haar tweede en derde gehoor van respectievelijk 23 juni 2015 en 19 januari 2016 bijgestaan door haar advocaat en haar vertrouwenspersoon. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van

de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT